

dette vilde være den allerfarligste Bei for Repræsentationen at betragte; thi det vilde ikke ligge i Domstolenes Magt, og det vilde heller ikke ligge i deres Natur at undersøge, om Forvaltningen hver Dag er fæstet paa den rigtiggste og hensigtsmæssiggste Maade og har givet den største Fordeel af de overflydende Midler. Naar der blev fremlagt en Dplysning om, at der var blevet tilveiebragt f. Ex. i det Aar, vi ere inde i, 50,000 Rd. af 6 Millioner, og ved Siden deraf paavist en anden Omsætning af disse 6 Millioner, vilde det være næsten umuligt for Domstolene at sige, at der kunde være bragt Mere ud deraf, og, naar Domstolene ikke kunde sige det, saa kunne de heller ingen Dom fælde. Men vi have en anden Dom; vi sige til den Mand, som ikke har bragt Mere ud deraf: „Vi nægte Dig vor Tillid, vi give Dig ikke flere Penge at raade over.“ Men det have vi intet Middel til at gjøre for den udsøndrede Kasseforvalter, som vor Finantsminister ikke troer han har Herredømmet over. Den Stilling kan ikke taales. Den ærede Minister kunde have sluppet ud af denne Stilling paa en meget simpel Maade. Hvad er Forlegenheden? Forlegenheden er den, at man siger: De Midler, de staae til vor Raadighed for Diebliffet, ere af en saadan Bessaffenhed, at det, hurtigt at skabe andre, vil skabe Forlegenheder, og derfor kunne vi ikke gaae ind paa en Lov, som gaaer løs paa, at der hurtigt skal skabes andre; men jeg forelagde et Forslag, som den ærede Minister kunde have gaaet ind paa, og hvorved han blot definitivt havde faaet Ansvarlighed som Finantsminister lige overfor Kasseforvalteren, men derved ikke paataget sig at ordne Forholdene anderledes, end de nu ere. Har han Tillid til sin nærværende Kasseforvalter, saa behøvede han ikke at tage nogen anden; men, skaffer han os ikke igjennem sin Kasseforvalter en saadan Fordeel af vore overflydende Midler, som vi ansee hensigtsmæssigg, saa nægte vi ham vor Tillid og give ham ikke flere Penge at forvalte; thi saa sige vi: Enten er han ikke indsigtsfuld nok, eller ogsaa har han ikke Magt nok, vi have dog taget feil; thi, medens vi troede, at han var den virkelige Finantsminister, har han dog kun

været den, der figurerede for os paa en Andens Vegne. Men dertil komme vi, haaber jeg, ikke, hvad enten dette Lovforslag bliver til Lov eller ikke. Jeg skal tilvisse nu give min Stemme dertil, siden den ærede Minister ikke har stillet noget Vdringsforslag, hvorved Lovforlaget kunde have faaet en Skikkelse, som paa eengang kunde fyldestgjøre begge Dele; men, hvad enten Forslaget bliver til Lov eller ikke, saa vil efter det, som her er passeret, den nærværende Finantsminister, vor Finantsminister, den Gnefte, som paa konstitutionel Maade kan siges at være vor Finantsminister, den Gnefte, som Kongen har stillet hen for os som saadan, — thi det er ikke Udnævnelser, som gjør Manden, det er Virkeligheden og Forhandlingen, som gjør Manden, det er den, som siger: Giv mig de og de Penge, saa skulle I faae det og det derfor, og det har den ærede Minister, som gaaer op og ned af Gulvet, gjort, og det er ham, vi have at holde os til, — selv om han ikke bringer denne Lov, som han ikke har stillet Vdringsforslag til, og som altsaa er ham god nok i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, isald den gaaer igjennem, frem til Kongens Underkrift, han vil, siger jeg, efter hvad her er passeret, staae ligesuldt ansvarlig for os. Forskjellen er kun, at han har prøvet paa at ville undrage sig sin Ansvarlighed; han er ikke gaaet den simple og ligefremme Bei og har overtaget Consequentsen af sin Stilling. Den ærede Minister vil have Grunde. Grunden ligger simpeltvæk deri, at kun den, der til enhver Dag er Herre over hvad der bliver Overflud, det vil altsaa sige Kassebeholdning, kan være Disponent over dets nyttige Anvendelse. Naar man hvert Qvartal skal sige: Der er 100,000 Rd., anvend dem og anbring dem godt for mig, saa har man spildt Mellemtiden, det er ogsaa Penge. Dersom man gjør det med kortere Mellemrum, saa, hvorledes man end gjør det, spilder man dog Penge, naar det ikke gjøres hver Dag, men, skal det gjøres hver Dag, saa er der ei Udelelighed mellem Finantsforvaltningen og Kasseforvaltningen.

Her er igjen idag bleven bragt en Sag paa Bane, som paa en Maade ikke hører